

[Hanné Reintoft.]
hos SF, der ikke engang kunne stemme for det.

Nu ser vi i dag, at SF kommer med et forslag, der vel skal imødekomme de ønsker, jeg dengang gav udtryk for, på halvvejen. Man vil have hjemrejse 1 gang ugentlig, og jeg er selvfølgelig helt enig i det, men hvad er der sket, siden man er kommet på bedre tanker? Er det ved at gå op for SF og socialdemokratiet, at deres deltagelse i en diskriminerende politik ikke længere kan accepteres ude i de kredse, hvis sag man hævder at tale, eller trænger man blot til at pudse lidt mere på den radikaliserings, man meget ofte taler om?

Man foreslår fra SFs side, at der nu skal ydes de udstationerede personer et tilskud på 20 kr. om dagen i stedet for regeringens 10 kr. Selvfølgelig er det en forbedring, men den har stadig almisseragtig karakter, fordi der ikke bag det tål ligger nogen som helst beregning af, hvad det vil koste at bo uden for sit hjem. Vi må stadig væk fastholde, at det rimelige vil være ændringsforslag, så tillægget kommer til at svare til tjenestemændenes udstationeringstillæg, og dér skal jeg lige tilføje, at hr. Kjær Rasmussen jo glemte, at der er noget, der hedder et ekstratillæg, når man er udstationeret hele døgnet.

Boligproblemet har man altså slet ikke tænkt sig at løse denne gang. Jeg ved ikke, om det skal vente, til man trænger til lidt publicity igen.

Endelig ser vi igen det socialdemokratiske forslag om $\frac{9}{10}$ dækning ved tab af arbejdsindtægt ved uforskyldt ledighed, den dækning ved arbejdsledighed, som også de radikale i sin tid følte sig tilskyndet til at love befolkningen. Sidst hørte vi, at tiden ikke var inde, men med den arbejdsløshed, der råder, og som regeringen ikke formår at gøre noget for at løse, turde man antage, at tiden skulle være inde nu. Alligevel ønsker SF at fastholde en urimelig overgrænse, der vil sætte en meget bestemt grænse for, hvad der kan opnås i understøttelse.

Man må så spørge, hvorfor de arbejdsledige ikke skal sikres en virkelig fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Hvorfor skal de nøjes med 90 pct.? Jeg kender godt de argumenter, man møder ude i landet på møder osv., og jeg kan egentlig godt forstå, de ikke er fremdraget her, da de ikke

er hverken særlig gode eller flatterende. Man kommer med, at de bliver jo fri for transportudgifterne. Nu er det de færreste mennesker, der bruger 10 pct. til transportudgifter. Endvidere er der nogle, der hævder, at ellers gider ingen bestille noget. De, der kommer med de påstande, har næppe megen forståelse for, hvad det vil sige at være arbejdsløs, hvor megen håbløshed, fremtidsangst og mismod dette indeholder sammenkædet med følelsen af at være overflødig i sit samfund. Retten til arbejde er en ret, der burde være umistelig i et ordentligt samfund, og formår man ikke at skabe disse vilkår, så må der ydes fuld erstatning.

Oveni har vi i dag fået argumenter fra arbejdsministeren om, at alle jo har svingende indtægter. Det turde være en påstand. Tjenestemændene og funktionærerne har dog som regel en bestemt indtægtsramme, de bevæger sig opad efter.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) har henvist til, at det står endnu værre til i andre lande. Det er nu som regel et af de mest sørgmodige argumenter, man overhovedet har, og jeg vil da lige henvise hr. Erik Hansen (Ålborg amt) til, at der er lande, hvor man slet ikke har arbejdsløshed, og det er i og for sig den mest ideelle løsning af problemet.

Jeg har også hørt hævdet, at arbejderne betaler for lidt i forsikringsbidrag. Nu har vi jo et samfund, hvor man altid fremhæver det private initiativ og arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Vi dyrker dette system så eftertrykkeligt, at vi stod her sidste fredag og måtte overveje at pensionere arbejdsduelige personer, fordi vi ikke kan tilrettelægge vort erhvervsliv. Når man fastholder denne ret så stærkt, så må arbejdsgiver og stat også bære risiko og udgift. I forvejen yder arbejderne et stort bidrag til forsikring mod en skade, de absolut intet ansvar har for, og som de ikke kan gøre noget for at undgå.

En hæderlig løsning må derfor stadig være en 100 pct.s dækning af tabet af arbejdsområdets løn. Det vil sige, det må beregnes på grundlag af gennemsnitslønnen i den enkelte branche og ikke på grundlag af gennemsnitslønnen i store og meget forskellige områder som f. eks. hele arbejdsmandsområdet.

Det er jo en kendt sag, at funktionærer og